

andring af den militære Straffelov. For det er jo sikkert nok, at selv om man forandrer Retsplejen, selv om man indfører noget mere betryggende Regler for Rettens Pleje, vil det jo være umuligt at gennemføre en virkelig human Retsordning, naar Straffeloven, efter hvilken der skal dømmes, er af den Art, at den er brutal og i mange Henseender utidssvarende.

Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Martin Madsen Halsted) gjorde opmærksom paa, at naar man saa, at der ofte var fældet haarde og strenge Domme, saa var det ikke Auditørernes Fejl. Han gjorde gældende, at Auditørerne i Almindelighed bedre varetoget deres Hverv som Forsvarere end som Anklagere, og jeg er tilbøjelig til at tro, at han for de fleste Tilfælde har Ret. Men desuagtet viser det sig jo, at der er fældet mange Domme af den Art, at det for den almindelige Befolkning staaar saaledes, at man i høj Grad maa misbillige Dommenes Haardhed. Det kan jo kun have sin Grund deri, at de Love eller den Lov, man skal dømme efter, er af den Art, at man er nødsaget til at fælde de haarde Domme.

En af de Sager, som i alt Fald for en Del var Anledningen til, at det her foreliggende Forslag er kommet frem, er vel den saakaldte Aalborg-Affære. Den blev fremdragen under Finanslovens 1ste Behandling af det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Anders Nielsen), og den ærede Forsvarsminister tog deraf Anledning til at erklære, at han agtede at forelægge Forslag til en Reform af vor militære Retspleje og indstille vedkommende Mand, som denne Dom var gaaet ud over, til en Understøttelse. Men dersom det er rigtigt, hvad jeg altsaa har Ret til at gaa ud fra, da den har været omtalt og netop omtalt i Forbindelse med Bebudelsen af nærværende Forslag, saa kunde det have sin Interesse, synes jeg, at undersøge, om hvorvidt denne Mand, altsaa Spillemand Vilhelm Larsen, vilde være synderlig heldigere stillet, om vi havde haft en Retsplejeordning som den, der foreslaas nu. Jeg tror det ikke. Thi det, der skete, var jo, at nogle berusede Løjtnanter i et offentligt Forlystelseslokale optraadte paa en saadan Maade, at de generede ikke alene Publikum, men i særlig høj Grad, den Mand, der dirigerede Musik-korpset, nemlig Vilhelm Larsen. De drak bl. a. Broderskaal og optraadte støjende og forstyrrende, og efter at de havde drukket, smed de Glassene paa Gulvet, saa Skaarene endogsaa fløj op paa Musik-

tribunen, hvor Musikerne stode og skulde musicere. Man kan da let forstaa, at denne Mand, der her ikke stod i en militær Stilling, men i fuldstændig civil Stilling, idet han udførte et privat Erhverv for at faa nogen privat Fortjeneste, følte sig i høj Grad generet ved denne Optræden fra de Herrer Officerers Side. Der skete ikke alene Henvendelse til dem fra Kelneren, men ogsaa fra Skydeselskabets Formands Side — Skydeselskabet var Ejer af det Lokale, hvori disse Forlystelser foregik —, uden at det havde nogen som helst Indflydelse paa de Herrer Optræden. Man kan forstaa, siger jeg, at en Mand under saadanne Forhold bliver i høj Grad vred og irriteret og i denne irriterede Stemning kunde forledes til at forglemme den Ærbødighed, som han i Henhold til § 120 i den militære Straffelov skylder sine overordnede. Da han forlod Koncertlokalet, stode de Herrer Officerer udenfor og vare i Klammeri med Politiet; de havde ikke alene opført sig støjende inde i Lokalet, men ogsaa opført sig paa en saadan Maade udenfor det, at Politiet havde fundet Anledning til at skride ind. I den irriterede Stemning, som Musiker Vilhelm Larsen befandt sig i, henvendte han sig saa til Officererne og udtalte, at det var første Gang, han i sin lange Tjenestetid havde skammet sig ved at være i Stue sammen med Officerer. Jeg synes, det er en fuldstændig berettiget Udtalelse, men jeg ved godt, at han som militær underordnet var uberettiget til at irettesætte sine overordnede, og da en af hans Kammerater, der var i Følge med ham, gjorde opmærksom paa, at han der havde forløbet sig, udbød han: Saadanne Gadedrenge. Det var naturligvis en ret skarp Udtalelse, men den var naturligvis heller ikke henvendt til Officererne; det var vel heller ikke Tanken, at de skulde høre det. Det have de imidlertid formodentlig gjort, i alt Fald var det et af Klagepunkterne mod ham. Naar det nu er saaledes, at han ikke alene havde irettesat de Herrer, men ogsaa brugt en saadan Betegnelse om dem, vil man forstaa, at man var nødsaget til i Henhold til § 120 at dømme Manden til Fængselsstraf, den mildeste Straf, han kunde idømmes for disse Udtalelser. Det er derfor efter min Mening et Bevis for, at selv om der havde været en Overinstans, vilde det ikke have været noget væsentligt Gode for ham, han vilde sikkert have faaet den samme Straf. Jeg tror derfor, at det bliver nødvendigt at se at faa denne Paragraf noget omredigeret.